

vi allerede have vedtaget under § 2, nemlig at der kan tilkaldes søkyndige eller handelskyndige eller søkyndige og handelskyndige Medlemmer til at afsige Dom ved Landsretterne og ved Højesteret; der kræves saa en Bestemmelse om, i hvilken Orden de skulle stemme; det er det, der her tilsigtes ordnet. Forslagene Nr. 51 og 53 sigte til det samme, og i Forbindelse dermed nævner jeg Ændringsforslaget uden for Betænkningen til § 220 af Ordførerne, der gaar ud paa en Rettelse i Udvalgets Ændringsforslag Nr. 53. Vi ere først blevne opmærksomme herpaa, efter at Udvalget havde afsluttet sine Forhandlinger, derfor fremtræder det som stillet af Ordførerne. Forslaget gaar ud paa, at i Sø- og Handelsager for Landsret skal Formanden og i de Højesteretssager, i hvilke sø- eller handelskyndige eller teknisk kyndige Medlemmer ere tilkaldte, mindst 5 lovkyndige Medlemmer deltage i Dommens Vedtagelse. Forslag Nr. 54 er ogsaa en Selvfølge. Forslag Nr. 55 er jeg ikke Medforslagsstiller til og vil derfor forbigaa det i Øjeblikket. Forslagene Nr. 56 og 57 forbigaar jeg ligeledes. Forslaget Nr. 58 er temmelig selvfølgelig; det gaar ud paa, at den Regel, der gælder om Behandlingen af en Sag, hvor Moderen til et uægte Barn søger Underholdningsbidrag, ogsaa skal gælde, hvor det er Kommunen, der paa Moderens Vegne søger Underholdningsbidrag hos Faderen til det uægte Barn. Forslaget Nr. 59 hænger sammen med de to følgende og maaske med flere og gaar ud paa helt og fuldt ud at gennemføre den nu bestaaende Ordning af Forligsmæglingen her i Landet. Jeg skal derom bemærke, at efter Kommissionens Forslag blev alle Forligskommissioner ganske ophævede. Al Forligsmægling skulde foretages af Retterne. Det havde sine Fordele, Fordele, som jeg og vistnok de fleste Sagførere ikke vare blinde for og i og for sig satte Pris paa; men allerede i Fjor viste der sig i Udvalget stærk Stemning for at bibeholde de nuværende Forligskommissioner. Det var navnlig Repræsentanter boende omkring paa Landet, der gjorde gældende, at vi ikke maatte overføre vore Erfaringer fra de kjøbenhavnske Forligskommissioner til Forligskommissionerne paa Landet, hvor Forligsmæglerne som Regel kende de Folk, som komme til dem, og hvor Mæglingen derfor havde adskilligt mere at betyde, end vi maaske mente. Dette førte til, at man allerede i Fjor enedes om at opretholde de bestaaende Forligskommis-

sioner, men dog indrømmede Københavnerne, at det i København og paa Frederiksberg skal være almindelig Regel, hvad der allerede i over 40 Aar har været gældende ved Sø- og Handelsrettens Forligskommission, nemlig, at der ingen personlig Mødepligt er, og at Parterne kunne lade møde ved Sagførere eller deres Fuldmægtige, ligesom de ville. Man indrømmede dette særlig i Henhold til en Erklæring fra Sø- og Handelsrettens Formand om, hvor naturlig, rigtig og gavnlig han fandt, at denne Regel havde virket ved Sø- og Handelsretten. Den højtærede Minister sluttede sig allerede i Fjor til denne Tanke, men der er dog enkelte Punkter tilbage i den højtærede Ministers Forslag, saaledes som det foreligger i Aar, hvor man kan paavise Forskellen mellem den bestaaende og den fremtidige Ordning, og her har Udvalget saa ønsket at gaa endnu videre i Retning af at beholde det bestaaende, og dertil sigte Forslagene Nr. 59—61. I Forslag Nr. 59, hvortil slutter sig Underændringsforslaget under Nr. 2 paa et særligt Blad, findes der en lille Regel føjet til, som ikke gælder nu, nemlig at det „saa vidt muligt bliver at iagttage, at ingen Forligskreds kommer til at ligge i mere end i en Underretskreds“. Dette har sin praktiske Interesse, og derfor maa vi henstille til den højtærede Minister at følge dette Forslag. De øvrige Forslag herom gaa ud paa i Modsætning til Regeringsforslaget at opretholde den personlige Mødepligt, og ikke blot det, thi det gør Regeringsforslaget ogsaa, men paa at udelukke Sagførere og deres Fuldmægtige fra at møde ved Forligsmæglingen, undtagen hvor det nu er tilladt, nemlig hvor den paagældende ikke blot bor uden for Forligskredsen, men ogsaa 4 Mil fra det Sted, hvor Forligsmæglingen holdes. Jeg personlig finder ingen Grund til et saadant Forbud. Efter min praktiske Erfaring har det ikke Spor af Betydning, thi de Folk, som ikke kunne møde og som derfor ikke ere pligtige til at møde selv, ville næsten altid alligevel bede deres Sagfører besørge dette Møde, og saa er og bliver det Humbug, at vi ikke maa møde selv. Men det er mest Folk selv, det gaar ud over, saa naar de endelig ville have det saadan, er ogsaa jeg gaaet med til det Forslag, som hele Udvalget stiller om at forandre Regeringsforslaget paa dette Punkt. Ordene „og paa Frederiksberg“ vedtoges allerede i Fjor. Forslag Nr. 62 er kun redaktionelt, og Forslagene Nr. 63—65 ligeledes. Under Nr. 66 findes der et For-